

Ft. Kató Béla püspök húsvéti pásztorlevele

2018. 04. 01.

Mk 16,3 „Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?”

A húsvét az öröm ünnepe. Krisztusnak a halálból való feltámadását ünnepeljük. Az a Krisztus támadt fel a halálból, akit nagypénteken kegyetlen kínok között keresztre feszítettek és megölték. De a hitnek első napján, vasárnap, három nappal a halála után legyőzte a halált és feltámadt. Ez óriási öröm, hiszen e világban, ahol naponta halálközelségben él az ember, az hogy valaki legyőzte a halált, feltámadt és él, páratlan esemény.

Ha valaki soha nem hallotta, e húsvét alkalmával ismét hallhatja: Isten úgy szeretett minket, hogy Jézus személyében nekünk is megnyitotta a menny kapuját és örök életet ajándékozott nekünk.

A hét első napján a Jézust szerető asszonyok tele voltak reménytelenséggel, csüggedéssel, tehetetlenséggel, hiszen legyőzhetetlen akadályt láttak maguk előtt: a lezárt sírt. Azt a hatalmas követ, amit mesteremberek emeltek a sír bejáratához, hogy ahhoz se állat, se ember ne férközhessen hozzá. Mi is kérdezhetjük egymástól, melyek azok a kövek, amelyek elzárnak bennünket a húsvéti csodától. A megoldatlan helyzeteink? A betegségek, a pénzhiány, a magány? Vagy a véglegesen elrontott kapcsolatok ijesztgetnek?

Gyakran tesszük fel a kérdést: mit hoz a holnap nekünk, erdélyi magyaroknak? Lesz-e jövője népünknek, egyházunknak, családjainknak vagy egyáltalán az egész emberiségnek? Minden okunk megvan arra, hogy feltegyük a kérdést: ki hengeríti el a nagy követ?

Az ige arról szól, hogy a követ egyáltalán nem nekünk kell elhengerítenünk. Jézus Krisztus maga cselekedett, eltávolított minden akadályt, ami az asszonyok előtt tornyosult. Hisszük-e mi is testvéreim, hogy az a Krisztus, aki az első húsvétkor elhengerítette a követ, az minden követ el tud gurítani az utunkból. Milyen feltétele van annak azonban, hogy ebben részesüljünk, hogy ezt elhiggyük? Semmi más, csak hinnünk kell abban, hogy neki erre hatalma van.

Fontos üzenet, hogy a húsvéti asszonyok semmit nem tettek vagy tehettek azért, hogy a Feltámadottal találkozzanak. Még az a tény is, hogy elindultak kora reggel a sírhoz, Jézus indíttatására történt, ő küldte az angyalt, hogy közölje velük a feltámadás hírért, minden az ő érdeme volt. A benne hívők életének is félreérthetetlen jelei vannak. Ha Jézus él és mi benne hiszünk, akkor a mi életünknek is vannak jelei. Kérdezem: van-e lelki feltámadás? Mert ha valami élő, akkor az szaporodik, ha valaki él, akkor az mozog. Él-e a mi anyaszentegyházunk, látszanak-e az életnek a jelei rajta? Jézus él. Mi is élünk? Ez a kérdés 2018 húsvétján.

Kató Béla püspök